

MARIÁNSKÉ
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

říjen 2014 – květen 2015

Modlitba

Svatá Panno Maria,
tobě se nevyrovná žádná mezi ženami země,
ty dcero a služebnice nejvyššího Krále, nebeského Otce,
nejsvětější Matko našeho Pána Ježíše Krista,
Snoubenko Ducha svatého,
pros za nás s archandělem Michaellem
a všemi mocnostmi nebes a všemi svatými
u svého nejsvětějšího Syna,
našeho milovaného Pána a Mistra.

Svatá Bohorodičko, sladká a milá Panno,
oroduj za nás u Krále, který byl vydán na smrt,
u svého nejmilejšího Syna, našeho Pána Ježíše Krista,
aby nám pro své vlídné milosrdenství a dobrotu
mocí svého nejsvětějšího Vtělení
a pro svou přehořkou smrt odpustil naše hříchy.
Amen.

sv. František z Assisi

Obsah

Měsíc Panny Marie	2
Marii vyhledávali již její současníci	3
Mariánská poutní místa na Vysočině	4
Tip na výlet pro dva	7
Novéna k Panně Marii rozvazující uzly	8
Rozhovor s MVDr. Karlem Černým	10
Modlitby matek a otců	14
Kronika	16
Farní knihovna	17
Vzpomínkové ohlédnutí na otce Antonína Dudu	18
Doktor Duchoň devadesátníkem	21
Kurz výroby biblických postaviček	23
Postní duchovní obnova	24
A co ty na to, svatá Kateřino	26
Česká křesťanská akademie	30
Stará skautská kronika	32
Alžbětina prosba	34

Milí čtenáři Agapé,
nové číslo farního časopisu věnujeme naší nebeské Matce Panně Marii, kterou si v květnu zvlášť připomínáme. Dočtete se také například o nejznámějších mariánských poutních místech na Vysočině, které můžete třeba o dovolené navštívit. Další články zachycují dění v naší farnosti i zprávy odjinud.

Krásný květen i nastávající prázdniny vám všem přeje

redakce

Měsíc Panny Marie

Měsíc květen je zasvěcen úctě Panny Marie. Maria má pevné místo v dějinách a vůbec v životě církve. Po Ježíšově Nanebevstoupení zůstává Maria v blízkosti apoštolů. Očekávali příchod Ducha svatého. Tradice říká, že Maria dožila svůj pozemský život v blízkosti apoštola Jana v Efezu.

Krásným svědectvím o vztahu první církve k Panně Marii je Lukášovo evangelium. Zase tradice mluví o tom, že Lukáš byl také malíř a namaloval první ikonu – obraz Panny Marie. Nevíme, jestli byl skutečně malířem, a nemůžeme s jistotou říci, že obraz Matky Boží v Římě u Santa Maria Maggiore je skutečně dílo sv. Lukáše, ale to, co máme zapsáno v jeho evangeliu, je krásný obraz malovaný perem a slovy. Dalším svědkem mariánské úcty ve starověku byl sv. Efrém, jáhen a učitel církve (306 – 373).

V Efezu na všeobecném sněmu r. 431 bylo definováno, že Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk a jeho Matka Panna Maria je tedy matkou Boží. Velikou zásluhu na tom měl sv. Cyril Alexandrijský, biskup a učitel církve. Tak bychom mohli pokračovat celými dějinami církve. Zvláště v tom „temném středověku“ je Maria a odvozeně žena v centru pozornosti.

Můžeme vidět jasně úctu u sv. Norberta, sv. Bernarda, sv. Františka, sv. Dominika a mnoha dalších. I v novějších dobách vidíme vztah k Panně Marii u světců. Např. sv. Jan Bosco byl velkým mariánským ctitelem a v poslední době dnes už také svatý Jan Pavel II., který měl ve svém znaku heslo *Totus tuus – Celý tvůj*. To patřilo právě Panně Marii. Vztah světců k Panně Marii je logický. Člověk, který usiluje o svatost, který se snaží růst v dokonalosti, který se snaží Pánu Bohu přiblížit, nutně se na své cestě musí setkat s Marií. Čím výše je člověk na své cestě k Bohu, tím víc vnímá velikost a krásu Matky Boží.

I my se v měsíci květnu setkáváme při májových pobožnostech. Jsou to oblíbené mariánské pobožnosti. Už ve středověku začaly vznikat zvláštní mariánské pobožnosti spojené s měsícem květnem. Velký rozmach ve vývoji májových pobožností začal teprve v 17. století až se na konci 19. století ustálil do dnešní podoby každodenního slavení po celý měsíc květen. Měsíc květen je také pro nás příležitostí, abychom i v dnešní tzv. moderní době objevili nebo obnovili a prohloubili svůj vztah k Panně Marii.

P. Pavel Hroznata Adamec, O.Praem.

Marii vyhledávali již její současníci

Když Maria po odchodu svého syna žila u Jana, jistě ji věřící vyhledávali a tázali se na Ježíše, vždyť byla jediná, která mohla svědčit o třiceti letech jeho života. I na ni sestoupil Duch svatý a naučil ji chápat tajemství tohoto života.

Nelze si představit, že by k ní lidé nepřicházeli se svými starostmi a nesvěřovali se do její modlitby. Vždyť viděli, jak hluboce byla spojena se svým Synem; jistě jí mnozí říkali: "Vzpomeň si na mne ve své modlitbě." A tak to zůstalo i nadále.

Co vede věřícího k Marii, nelze vypovědět několika slovy. Zvláště zřetelně se projevuje hledání její pomoci. Maria je "Potěšení zarmoucených", "Pomocnice křesťanů", "Matka dobré rady". Maria je vyvolená, blízká Bohu; ale ne jako bohyně, která žije v blaženosti své povznesenosti, nýbrž vším, čím je, je z milosti Kristovy.

Křesťan si může být jistý její láskou. To znamená, že člověk může do její lásky přinést veškerou svou bídu, i tu zcela skrytou a němou, což je vskutku nedocenitelné. Proto k ní trpící a potřební neustále vysílají své prosby, aby pomohla. Maria ale nepomáhá svou vlastní mocí, protože ani ona, ani světci nejsou nějakými pobočnými instancemi vedle Boha, které by působily z vlastní vůle a mocí, oni za nás u Boha jen prosí.

*Podle R. Guardiniho z knížky
"O modlitbě"*

***Panna Maria, Pomocnice křesťanů,
kterou obzvláště uctíval svatý Jan Bosco, od jehož narození uplyne letos
16. srpna rovných 200 let***

Mariánská poutní místa na Vysočině

Vysočina nemá mariánské pouti, které by se mohly rovnat Svaté Hoře u Příbrami, Svatému Kopečku u Olomouce nebo Křtinám. Přece však tu najdeme několik živých mariánských poutních míst. Připomeňme si čtyři z nich.

Loreta v Golčově Jeníkově

Majitelem jeníkovského panství byl polní zbrojmistr císaře Ferdinanda II. Martin Maxmilian, svobodný pán z Golcze. Po něm se dnes Jeníkov jmenuje Golčův. Hrabě Golcz nechal dva roky po skončení třicetileté války postavit v Jeníkově Loretu, malou kapli napodobující domek, ve kterém kdysi žila v Nazaretu Panna Maria. Tam se jí zjevil archanděl Gabriel a zvěstoval jí narození syna. Legenda ze 13. století o zázračném přenesení chýše z Nazaretu před muslimy do italského Loreta se rozšířila po celém katolickém světě. Podle jejího vzoru byly od 16. století stavěny loretánské kaple a staly se tehdy nejčastějším typem mariánského poutního místa. V Čechách a na Moravě jich bylo několik desítek, první z nich, v Praze na Hradčanech, se začala stavět v roce 1626. Duchovní správou loretánské kaple v Jeníkově byli pověřeni kněží Tovaryšstva Ježíšova z koleje v Kutné Hoře, pro které byla v Jeníkově postavena jezuitská rezidence se špitálem. Po zrušení řádu se stala farou. Zdejší Loreta byla cílem poutníků od Čáslavi, Třemošnice, Chotěboře, Vilémova, Habrů, Světlé, Německého Brodu... O hlavní pouti přicházelo více než 25 procesí. Milostná soška Panny Marie, tzv. Černá madona, ve zdobeném výklenku za oltářem pochází ze začátku 18. století. Hlavní pouť je zde na svátek Narození Panny Marie, v neděli po 8. září (jen výjimečně před). Menší poutě bývaly i o svátcích Navštívení a Nanebevzetí Panny Marie.

Sopoty u Sobiňova

Okolo Ranska se odedávna těžila železná ruda a ve středověku zde byla založena hornická osada Sopoty s kostelem. O faře je zmínka již z roku 1358. Dějiny Sopot jako poutního místa však začínají až rokem 1652. Tehdy se ženil

hrabě Viktorín z Wollsteinu s Johanou Terezií rozenou Kustosch ze Studence. Nevěsta před svatbou vykonala pouť do nedalekých Sopot a kostelu přitom darovala kopii milostného obrazu Panny Marie pasovské. K vzácnému obrazu začaly brzy přicházet zástupy poutníků a později celá procesí, zvláště poté, co bylo potvrzeno několik zázračných uzdravení. Poutníci přicházeli od Chotěboře, z druhé strany od Krucemburku, dokonce až z Příbyslavi a Polné. U nás doma se vypráví, že dědeček ještě za druhé světové války, tehdy mladý, vodil procesí z Radostína u Vojnova Městce. Obraz v bohatě zdobeném rámu drženém dvěma anděly je součástí hlavního oltáře. Velké pouti jsou zde dvě, o svátku Navštívení Panny Marie (první a druhou neděli v červenci), menší pouť je na svátek Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna.

Vojslavice

Nevelká vesnice v Křemešnické vrchovině na návrší nad pravým břehem Želivky, 10 km severozápadně od Humpolce. Farní kostel tu byl už ve 14. století, ten však v roce 1680 vyhořel a až po třiceti letech se začal stavět kostel nový, větší, podle projektu znamenitého architekta Jana Santiniho. Vysvěcen byl ke cti Nanebevzetí Panny Marie v roce 1723 a přesně deset let poté začíná poutní tradice Vojslavic. Tehdy želivský opat Daniel Schindler věnoval vojslavickému kostelu vzácnou sošku Panny Marie, kterou získal v nizozemském Utrechtu, kam v roce 1713 cestoval jako císařský posel k jednání o míru mezi katolíky a protestanty. Když po zvolení opatem sošku na svátek Nanebevzetí Panny Marie novému kostelu daroval, doprovázel ji ze Želiva slavný průvod. Menší poutě se konaly o všech mariánských svátcích, hlavní pak 15. srpna s procesími z Trhového Štěpánova, Zruče, Ledče, Světlé,

Lipnice, Humpolce, Pelhřimova, Červené Řečice, Pacova, Čechtice i odjinud. Nejslavnější procesí přicházelo ze Želiva, v jeho čele kráčel sám opat v průvodu kněží. Živým poutním místem jsou Vojslavice dosud.

Kostelní Vydří aneb Hora Karmelská

Ještě koncem 17. století bylo návrší asi půl hodiny cesty severně od Dačic zalesněné. V jednom místě stál prý od nepaměti sloup s obrázkem. Roku 1700 dal na tomto místě zdejší statkář po dohodě s telčským hrabětem Janem Karlem Jáchymem Slavatou, generálem karmelitského řádu, vystavět kapli. Do ní nechal umístit Slavatův dar, obraz Panny Marie Karmelské. Od té doby přibývalo zázračných uzdravení a narůstající počet poutníků si vyžádal stavbu většího kostela, prozatím dřevěného. Ten byl roku 1735 vysvěcen a 1752 přistavěn klášter. Až v roce 1789 byl postaven kostel zděný, celé místo obehnané zdí a na návrší zbudováno schodiště s lipovým stromořadím, postavena byla i fara a škola (podobně jak to známe z Křemešníku). Zázračný obraz dostal stříbrný rám a umístěn byl na oltář z černého mramoru. I dnes je to jedno z nejživějších poutních míst na Vysočině pro kraj od Staré a Nové Říše, přes Telč a Dačice až po Jemnici. Hlavní pouť je zde na svátek Panny Marie Karmelské 16. července. Ve vědomí mnoha lidí je také tím, že ve zdejším klášteře sídlí Karmelitánské nakladatelství a na hřbitově je pohřben básník Ivan Martin Jirous.

Jaroslav Staněk

Tip na výlet pro dva

Udělejte si romantický výlet a vezměte svoji manželku o prázdninách na zážitkový program do Kutné Hory.

Když se řekne Kutná Hora, každému se hned vybaví chrám svaté Barbory – architektonický skvost gotického umění. Ale v Kutné Hoře je ještě jeden, neméně významný chrám. Je to katedrála Nanebevzetí Panny Marie v Kutné Hoře - Sedleci. (A to je z Havlíčkova Brodu autem ještě trochu blíže než svatá Barbora.) Jedná se o bývalý klášterní kostel řádu cisterciáků a je postaven také v gotickém stylu. O prázdninách se zde pořádají večerní prohlídky s průvodcem, které jsou velice pěkné a zajímavé.

Na začátku večera vás přivítají za zpěvu latinského chorálu dva řeholníci, ale pozor, jsou to převlečení laici, poznáte to podle snubního prstenu ☺. Budou vás zkoušet z toho, kolik je v České republice katedrál. Tím se v tomto případě nemyslí katedrála jako kostel sídelního biskupa, ale katedrální stavba, která se vyznačuje tím, že se za hlavním oltářem dá procházet a nachází se tam v půlkruhu věnec kaplí. A ty jsou u nás jen čtyři. Tuto podmínku splňuje právě katedrála Nanebevzetí v Kutné Hoře – Sedleci. Druhá katedrála je také v Kutné Hoře – katedrála sv. Barbory (překvapivě). Za třetí katedrálou nemusíme daleko – je to chrám sv. Bartoloměje v Kolíně. A čtvrtou katedrálu bude znát snad každý – je jí chrám sv. Víta v Praze.

Bratři „řeholníci“ vás provedou celým kostelem, zavedou vás i na půdu, kde se dá obdivovat speciální klenba zvaná „česká placka“ a upozorní vás na různé zajímavosti. Budete moci zhlédnout sedlecký poklad, čímž je vzácná prastará gotická monstrance uchovávaná ve speciální místnosti. Také budete mít možnost ochutnat víno, které se v Kutné Hoře pěstuje a má vyhrazenou značku. (Řidiči, pozor, víno za vás musí vypít manželka.) Zpěváky bude určitě zajímat, jak si v katedrále poradí při zpěvu, neboť kostel je velmi dlouhý (asi 90 m) a při zpěvu z hlavního kůru vzniká nechtěná ozvěna. Nakonec si vyslechnete v již ztemnělé katedrále krásné varhanní skladby a liturgické zpěvy, které vám budou ještě dlouho znít v uších, až za svitu svící budete odcházet domů.

Prohlídky katedrály se samozřejmě konají i za denního světla, veškeré informace můžete najít na internetových stránkách www.sedlec.info. Podobné zážitkové programy se konají i v kostele Věch svatých – Kostnici.

K.R.

Novéna k Panně Marii rozvazující uzly

Nemálo věřících, dokonce i těch, kteří jsou s církví velice úzce spjati, se dnes ptá, nakolik má smysl zasvěcovat se Panně Marii, vždyť přece i Bible říká, že k Otci můžeme přistupovat skrze Krista směle a s důvěrou. Odevzdání se Panně Marii můžeme přirovnat tak trochu k nasazení brýlí - ty skutečnost jako takovou nemění, ale umožňují ji lépe vidět a ocenit a také s ní lépe nakládat.

Střípek historie:

Tento příběh se udál v polovině 17. století. Manželství Wolfganga a Sofie Langenmantelových se jevilo jako úplný omyl a chybělo už docela málo, aby se rozpadlo. Pak se ale do celé záležitosti vložil otec Jakub Rem, jezuita z Ingolstatu. Začal nešťastný pár svěřovat do ochrany Matky Boží, přičemž opakoval tuto nevšední modlitbu: „Odevzdávám ti toto manželské pouto a prosím tě, abys narovнала, co se v jejich vztahu zamotalo, a rozvázala všechny zasukované uzly!“ Bylo skutečně s podivem, jak rychle modlitba zapůsobila. Mezi manžely zavládla opět harmonie, a to v takové míře, že se šťastně dožili stáří, dočkali se dětí a vnoučat.

Jedním z nejmladších vnuků byl Hieronymus Ambrosius Langenmantel, který ve svém srdci zaslechl hlas k povolání, uposlechl ho a stal se augustiniánským řeholníkem v klášteře v Augšpurku při kostele sv. Petra. Z vděčnosti za záchranu manželství svých prarodičů (a tím i za dar svého života) nechal namalovat obraz, známý dnes jako Panna Maria rozvazující uzly.

Svatý Irenej z Lyonu poukázal ve svém díle „Proti bludným naukám“ na paralelu mezi Evou a Pannou Marií: „Uzel, vzniklý neposlušností Evy, byl rozvázán poslušností Marie. Co zauzlila panna Eva nevěrou, to rozuzlila Panna Maria vírou,“ napsal již ve 2. století. Obraz odkazuje nejen na rodinné drama Langenmantelových, ale především na teologickou tradici církevních otců.

Maria papeže Františka:

Kult Panny Marie rozvazující uzly se rozšířil až ve 20. století. Obraz padl do oka argentinskému jezuitovi otci J. M. Bergogliovi, jenž v Německé spolkové republice studoval. Jeho kopiemi později zaplavil Jižní Ameriku a zároveň s tím zde zavedl kult Panny Marie rozvazující uzly, totiž nepříjemné lidské problémy. Kostel Panny Marie rozvazující uzly byl vybudován rovněž na konci 80. let v rakouském Štýrsku - jakožto poděkování za záchranu střední Evropy před důsledky černobylské nukleární katastrofy.

Termín „padl do oka“ nebyl použit jen tak, neboť pro papeže Františka svěření se Panně Marii je jakoby výměna pohledů Matky a dítěte. Jsme-li znaveni, sklíčení, drceni problémy, hleďme na Marii, vnímejme její pohled, který říká

našemu srdci: „Do toho, dítě, budu ti oporou!“ Když pocítujeme tíži svých slabostí, svých hříchů, hledme na Marii, která říká našemu srdci: „Vstaň, jdi k mému synu Ježíši, v Něm dojdeš přijetí, milosrdenství i síly pro pokračování v cestě.“ Přivíňte se k Panně Marii, nepřešlapujte bezradně na místě, ale dovolte jí, aby vás pozvedla k nebi.

Jak se nověnu modlit:

Modlíme se devět po sobě následujících dnů jako u každé jiné novény. Na začátku v úkonu kajícínosti prosíme Pána Ježíše Krista za odpuštění svých hříchů a přidáváme prosbu, abychom i my dokázali odpustit.

Dále novéna pokračuje krátkým rozjímáním s prosbou k Panně Marii o přimluvu - tato prosba je každý den trochu jiná. Má nám připomenout nějakou událost z Mariina života, inspirovat se její vírou, nadějí a láskou a pomoci nám tak k důvěře v Boha, poněvadž účinnost našich modliteb nespočívá tolik ve slovech, jako spíš v důvěře a odevzdanosti.

Poté následuje modlitba růžence, nebo alespoň jednoho desátku. Na závěr celé novény je modlitba papeže Františka, která se hodí i pro další dny našeho pozemského putování.

Když se Ti zdá, že už jsi použil všechny způsoby a prostředky, že už jsi vyčerpal všechny možnosti, co ještě dělat?

*„Nevíš? Požádej mě o pomoc,“
usmívá se Ježíšova Matka.*

pro Agapé zpracovala podle
časopisu Immaculata 6/ 2014

Marie Topolovská

Rozhovor s MVDr. Karlem Černým

Karle, v minulém čísle Agapé vyšel článek Veřejné vyznání, ve kterém jsi popsal část své životní cesty. Prosím, mohl bys čtenářům stručně připomenout některé skutečnosti?

Do 26 let jsem se učil žít na tomto světě podle zásad svých rodičů, později školy a kamarádů. Teprve pak jsem pomaličku začal vnímat věci kolem sebe jiným způsobem. To jsem se konečně začal chovat zodpovědně, což bylo překvapením pro mnohé přátele. Tehdy mi sice umřel děda, pro mě velký rodinný vzor, ale naopak jsem dostal do cesty dívku, ze které se za tři roky stala má životní partnerka.

Skrze přípravu na manželství jsem byl obohacen o další drahokam do naší vznikající společné pokladnice, doprovázení knězem. Doprovázel naši rodinu čtyři roky. Byla to doba krásná, z dnešního pohledu bych to popsal jako začátek dobré cesty, Jr 6,16a.

Takže ses oženil v roce 2006. Tvá manželka pochází od Luhačovic, ty z Habrů a bydlet jste šli do Trutnova. Proč? A co bylo dál?

Má vysokoškolská studia skončila v roce 2003. Na vojnu už mě nechtěli, a tak jsem vzal první pracovní nabídku, která vznikla už skrze spolupráci v rámci povinné praxe v posledním roce školy. Jednalo se o smíšenou praxi v Trutnově. Manželku jsem začal blíže poznávat při loučení se se studiem v Brně. Ona se ještě dva roky vzdělávala a svoji praxi částečně absolvovala v Trutnově, což se také proměnilo v první pracovní smlouvu.

Po roce a půl našeho manželství jsme dostali dar do té doby nejcennější, dítě. Jsem přesvědčen, že vše šťastně dopadlo jen díky naší společné modlitbě růžence, a tak se snažím každodenně skrze tuto modlitbu být naší úžasné Matce vděčný a věrný. Tehdy jsem ještě dostal možnost se obohacovat skrze společenství pastorační rady a prohloubit víru skrze přípravu na svátost biřmování. Touto svátostí jsem byl obdarován v čase svých 31. narozenin a dostal jsem jméno Michael, Lk 15,22-24.

Také se zapojuješ ve skupince Modliteb otců. Tato aktivita ti asi hodně pomáhá ve tvém duchovním životě.

Ano. Jedná se o hnutí v rámci komunity Solace, které pochází z Anglie. V naší trutnovské farnosti existovala takováto skupinka, která se scházela jednou za čtrnáct dní. Odevzdávali jsme hlavně do Otcovy náruče své manželky, děti a kmotřence a jednota manželská byla zachována skrze podobné odevzdání

našich manželek o dva dny dříve. Jako třešnička na dortu byla přítomnost našeho kněze, který cítil stejnou otcovskou povinnost za svoji farnost jako my za svoje děti. On je nazýval ovečkami, což je možná dobré i pro nás si někdy připomenout, že naše děti nejsou naše stvoření, ale svěřené ovečky, které připravujeme pro jejich osobní poslání.

Proč jsem však obzvláště vděčný a věrný tomuto hnutí, je pro milost obrácení, která přišla během 33. roku mého života. Tehdy jsme se těšili na další ovečku do našeho rodinného stáda a já se vydal poprvé se skupinkou trutnovských modlících se tatínků podpořit národní setkání Modliteb otců do nedalekých Dolních Albeřic. Byla to sobota 1. 5. 2010 a já byl konečně teoreticky

informován o spiritualitě odevzdání celého svého života do Otcových rukou, aby mě milostivě vedl. Tomu říkám žít život Božího dítěte. Já jsem stvořen se svobodnou vůlí, abych si sám rozhodoval, jestli přijmu dary druhého a tím ho uznám hodného být pro mě autoritou. Bohužel však ve svém okolí často narážím na druhý tip autoritářství, což podle mého cítění není dobré. Jedná se totiž o mocenské obhajování svého postavení a v mém okolí jsem to pozoroval už na poli otcovství. Ke své obhajobě použijí dvojí obraz krále. Jeden je právě ten na koni, bojující a dokazující svou moc, a druhý je ten jedoucí v pokoji a mírnosti na oslovi do královského města, *J 12,12-16*.

Omlouvám se za odbočení od tématu. V Dolních Albeřicích jsem poprvé zažil skrze kněze, jak úžasné pro život je Slovo Kristovo. Dodnes vím, že jsme naslouchali *Ef 5,25-32*. Otevřel se mi konečně sluch a já poprvé pocítil, jaký je to pocít, když Slovo zasáhne srdce. A to jsem do kostela chodil už něco přes pět let a trochu jsem byl i aktivní při četbě Bible. O co šlo konkrétně v mém životě? Jednalo se o rozpor v žití jako pracující a jako otec. Či nahlíženo z perspektivy dětí, jako viditelný nebo neviditelný táta. Ano, Zmrtvýchvstalý Kristus se mnou již podruhé promluvil důvěrněji než obvykle a pořád mám živě v paměti to silné bušení srdce, palpitaci. Sval srdeční bývalého sportovce to však ustál, a tak jsem ve zbývajícím čase předporodním, jednalo se zhruba o jeden měsíc, zahájil dialog se svým nadřazeným. Přestože jsem věřil v naše přátelství, tak plodem vzájemného dialogu byl rozchod na poli pracovním. Stejně jsem však Otcovi vděčný za tohoto prvního praktického profesního učitele, svého mistra.

Jak jste se vlastně dostali z Trutnova do Havlíčkova Brodu? Přišli jste sem už se dvěma dětmi.

Správně. Já jsem totiž tehdy pochopil, že musím dát výpověď, a zkusil jsem uskutečňovat skrze zkušenosti bratrů otců naslouchání Božího plánu se mnou. Druhým dítětem jsme byli obdarováni na svátek Neposkvrněného Srdce Mariina (červen) a bylo to nezapomenutelné. Kdysi se toto tajemství připomínalo na dnešní svátek Panny Marie Královny (srpen), což je naší holčičky den křestní. Není to nádherná komunikace naší nebeské Maminky, že nad námi drží ochrannou ruku? Vyvrcholením toho všeho pak byl čas slavení Maminčiných narozenin (září), protože tehdy přišlo povolání z Vysočiny a naše rodina to přijala. Narozeniny jejího Syna (prosinec), jsme pak už měli možnost slavit v chrámě havlíčkobrodském, který je zasvěcen dalšímu krásnému Maminčinu tajemství, Nanebevzetí.

Jaké byly začátky v úplně novém prostředí?

Spíš než začátek bych to nazval návratem domů, i když nového toho pro mě bylo docela dost. To samé však platilo i pro mé blízké. Rodný kraj jsem opouštěl jako nevěřící svobodný mladík a vracel jsem se jako praktikující křesťan a táta dvou dětí. Na poli profesním jsem zažíval změnu z poměru zaměstnaneckého do stavu osoby samostatně výdělečně činné, i když opět v rámci týmové spolupráce.

Pohrobkem trutnovské farnosti se stala nominace na jednoleté školení pro akolyty, což znamená spolujdoucí. Školení samotné bylo pro mne důležitým průvodcem a jen díky němu jsem mohl být trochu připraven na výzvy, které mi ten rok přinesl. Dvěma nejdůležitějšími byl výše zmiňovaný nový pracovní kolektiv a těžký boj mého otce s rakovinou jícnu. Člověk by řekl, že docela tragédie, ale já to obzvlášť s odstupem času vnímám jako dobu příhodnou, aby moji nejbližší poznali, kdo je pro mě Ježíš Kristus, *Matouš 10,34-36*.

Nejmladší synek se vám narodil už v Havlíčkově Brodě. Nyní jsou mu už dva roky. Ale vy jste se mezitím přestěhovali do Okrouhlice, že?

Opět se jednalo o naslouchání Božímu hlasu skrze naši rodinu a právě s příchodem třetího dítěte jsem se naučil druhé zjednodušeně informovat, že náš život je pestrý. Syn se sice narodil v Havlíčkově Brodě, ale my jsme už žili v Okrouhlici poblíž fotbalového hřiště, a tak žasnu, jak moc podobné je to s mým dětstvím. Tajně však doufám, že život jde dál...

Dvě starší děti (7 a 5 let) už s tebou občas ministrují při mši svaté. Jak se doma věnuješ náboženské výchově dětí? Máš nějaké osvědčené způsoby nebo tipy?

Když řeknu, že se snažíme žít s Kristem, tak to sice je přesné, ale to vám asi stačit nebude. Tak to zkusím trochu popsat. Kromě účasti při slavení mše svaté se jedná o další setkávání s Otcem v každodenním životě a to skrze pravidelnou večerní modlitbu. Snažíme se také za každé společné jídlo nahlas děkovat. Bohužel se zatím nedaří dětem ukázat důležitost ranní modlitby, přípravy do nadcházejícího dne, a tak to alespoň spojíme s modlitbou před snídaní. Od přibližně tří let jejich věku s nimi velmi rád trávím čas čtením biblických příběhů. Tato zkušenost už mi přinesla nejedno překvapení. Jako důležité s manželkou vnímáme obětovat svůj volný čas k setkávání s dalšími věřícími, abychom ukázali, jak je úžasné, když je člověk věřící.

Jak se stíháš při svém pracovním vytížení a se třemi malými dětmi věnovat také manželce?

Lepší by bylo se přímo zeptat jí. ☺ Já sám si na tomto nejdůležitějším bitevním poli s nepřítelem uvědomuji svoji slabost a doufám, že s pomocí Boží zvládneme tento klíčový boj do vítězného konce. Nechci si ani moc připouštět, jak by náš vztah vypadal, kdyby nebylo manželských večerů, přípravy na manželství, prvního setkání s živým Ježíšem Kristem plus dalších skrze eucharistii a hnutí Modlitby otců. Věřím, že velký díl výchovy každý otec zvládne, když je aktivní v lásce ke své ženě. A já, když se ohlédnu za svým dosavadním životem, tak vidím, že žiju v dalším rozporu, a to se slovem, které jsem dal manželce před Bohem skrze slib manželský. Proto děkuji za tento rozhovor, který mi umožnil obohatit se a pojmenovat další etapu své dobré cesty s Ježíšem.

Měl bys nějaký vzkaz pro čtenáře?

Jistě, byl bych rád, kdybychom všichni táhli za jeden provaz jako farnost, a oporu pro toto přání čerpám skrze Mt 14,46-50. Bylo by krásné, kdybychom se znali a žili mezi sebou jako jedna velká rodina, která miluje každého člověka, protože všichni máme u našeho Otce příležitost přijmout jeho nabídku stát se Božím dítětem. Nemyslím si, že plníme Otcovu vůli, když se k druhým chováme jako starší bratr k svému mladšímu, podle nás nepovedenému, bratru Lk 15,25-30 (v podobenství O marnotratném synu). Přeji vám ze srdce v životě co nejvíce překvapení a provokací, protože tím se vyznačovala setkání s Ježíšem Kristem. Tak jsem přijal Boží slova skrze Nový Zákon. A to je platné neustále až do konečného setkání s Ježíšem, Mt 28,20b.

Závěrem bych měl ještě jednu prosbu o modlitbu za naši rodinu. Ať vám všem žehná naše nebeská Maminka a laskavý Otec.

***Děkujeme za rozhovor
redakce***

Modlitby matek a otců

Maurice mluví o tom, jak vznikly Modlitby matek a Modlitby otců:

V roce 1995 jsme s mojí ženou Sandrou byli na charismatické konferenci ve Walsinghamu. Bylo 5 hodin ráno, když se Sandra probudila. Ve své mysli uslyšela hlas, který jí říkal: „Vstaň a modli se za své děti.“ Nejprve mu nevěnovala pozornost, otočila se na druhý bok a spala dál. Ale za několik minut se výzva opakovala znovu. Sandra vstala a šla do kaple, kde probíhala celonoční adorace. Tam se hodinu modlila za své děti. Po týdnu, když už byli doma, se tato výzva opakovala znovu. Znovu byla probuzena hlasem, který jí říkal: „Vstaň a modli se za své děti.“

Moje sestra Veronika v té době četla brožurku s názvem: Co to pro všechno na světě děláme svým dětem? Tato kniha obsahovala otřesné statistiky o všech hrozných věcech, jimž jsou naše děti v dnešní době vystaveny. Sandra s Veronikou se sešly a mluvily spolu o těchto věcech. Cítily, že je Pán volá k něčemu zvláštnímu. A tak se za to společně po dobu jednoho měsíce každý večer modlily třetí desátek radostného růžence, protože v něm je zastoupena celá Svatá rodina. A po měsíci vznikla první skupinka Modliteb matek.

Pak následovala další událost. Veronika svezla svého známého z Kentu do Birminghamu a na jeho pozvání se zde zúčastnila konference hnutí Pro-život. Tam ji její známý představil svému příteli, který se jí zeptal, jestli by mu něco neřekla o Modlitbách matek. Byl to redaktor Katolických novin a požádal Veroniku, zda by mohl o Modlitbách matek napsat článek. Veronika souhlasila, jenom poprosila, aby tam byla adresa, na které by je mohly kontaktovat matky, které o Modlitby matek projeví zájem. Po tom, co článek v novinách vyšel, přišlo asi 60 dopisů od matek z Anglie.

A museli jsme se modlit za to, jak se modlit, jaké modlitby, jak sestavit knížečku modliteb, jak organizovat skupinky a ohledně mnoha otázek, které se naskytly, když se začíná s něčím novým.

V době, když se Modlitby matek začaly rozbíhat, ležela naše maminka již pět let na lůžku po mozkové mrtvici. Nemohla se hýbat a každé dvě hodiny musela být otáčena. Nebyla schopna sama jíst ani pít. Nemluvila, ale byla schopna se dorozumět, i když to vyžadovalo veliké úsilí a trpělivost. Často jsme s ní procházeli celou abecedu a ona pohybem prstu určila to správné písmeno. A takto jsme skládali slovo či celou větu. Nicméně její mysl zůstala jasná, vnímala, co se kolem ní děje a většinu času se modlila. Když jí jednou Veronika a Sandra s nadšením vykládaly, jak se rozbíhají Modlitby matek, přerušil jsem je (a není jednoduché zastavit ženy, které s nadšením něco vykládají). Zdálo se mi, že nám maminka chce něco říct. A ona opravdu promluvila: „Dnes v noci mi

Pán řekl: Modlitby matek opraví církev.“ A my jsme vykřikli: „Co?“ A maminka tu větu zopakovala: „Dnes v noci mi Pán řekl: Modlitby matek opraví církev.“ Od té doby až do své smrti už nic neřekla.

Modlitby matek se za 14 let svého působení bez propagace rozšířily do 93 zemí světa a v Rusku se spolu modlí ženy z katolické, pravoslavné a protestantské církve.

Modlitby otců vznikly po rozšíření Modliteb matek. V té době už byly vidět první výsledky modliteb. A tak se začali ozývat muži s otázkou: „A co my? Co my můžeme dělat?“ A my jsme jim odpověděli, že se za to budeme modlit. A to jsme také udělali. A znovu jsme se za to modlili a znovu jsme se za to modlili. A Bůh nám dával odpovědi pokaždé, když jsme se za to modlili. A pomalu se to skládalo jako nějaká skládačka. Bylo to velice zvláštní vidět, jak odpovědi na naše otázky velice rychle přicházejí.

Slyšeli jsme o úžasných věcech, které se dějí v Modlitbách matek. První, co jsme slyšeli, bylo o jedné mladé ženě z Albánie, která pracovala v Anglii, aby si vydělala nějaké peníze. Ta žena bydlela poblíž Veroniky. Veronika a jeden muž jí zaplatili cestu do Albánie, protože chtěla jet domů. O šest týdnů později měla Veronika telefonát z Albánie. Ptali se jí, kam ta žena odjela, protože nikdo nevěděl, kde je. Věděli jenom to, že ta žena odjela z Anglie. Její matka v Albánii o ní nic nevěděla, přitom cesta domů měla trvat jen několik dní. A tak jsme udělali to, co jsme měli udělat jako první. Požádali jsme spoustu lidí, aby se za ni modlili. Zatelefonovali jsme spoustě lidí. A druhý den ráno ta dívka zavolala Veronice. Byla ve Francii a starala se tam o ni dobrá rodina. Když slyšeli, že její matka má o ni starost, zaplatili jí zbytek cesty domů do Albánie. Mohli byste říct, že to byla jenom náhoda. Ale takových věcí se děje spousta, jsou to Boží náhody. Když důvěřujeme Bohu, tak On vytváří tyto události kolem nás, malé i velké věci.

A tak se muži v první skupince s Mauricem modlili a modlili a modlili. Knížečka Modliteb otců je tak výsledkem modliteb a odpovědí na tyto modlitby. Držte se, prosím, modliteb v knížěčce, které považujeme za inspirované a které jsou symbolem jednoty skupin Modliteb otců po celém světě.

Modlitby otců vznikly v roce 2001 a jsou rozšířeny ve 14 zemích světa.

Převzato ze Zpravodaje Modliteb otců č.3/2009

Kronika

Matrika pokřtěných

září 2014 – březen 2015

Terezie Barbora Moravcová, Jan Josef Polzer, Stella Jana Procházková, Eliáš Čech, Karolína Marie Karasová, Oldřich František Karas, Tadeáš Petr Oláh, Štěpán Votava, Tereza Viktorie Grygarová, Zuzana Pytlíková, Anna Marie Veronika Pytlíková, Marie Barbora Vampolová, Alžběta Markéta Oračková, Klára Pavlasová, Jakub Jan Pintar, Marcus Mathias Krajhanzl, Petr Oldřich Matoušů, Anna Anežka Matoušů

Matrika oddaných

září 2014 – březen 2015

Lukáš Oračko a Simona Oračková
PhDr. Jan Hlaváč a Mgr. Eva Huderová
Jiří Votava a Michaela Kárníková
Jiří Kolařík a Jaroslava Čermáková

Matrika pohřbených

září 2014 – březen 2015

Jana Hiršová (1926), Aleš Hintnaus (1977), Miroslav Hálek (1931), Pavel Stejskal (1951), Růžena Pytlíková (1920), Bohumil Vacek (1920)

Božena Vondrová (1935), Marie Blažková (1937), Jaroslav Choutka (1923), Stanislav Duben (1947)

Jan Pavlík (1981), Iveta Mitrovská (1970), Josef Kunstar (1933), Věra Martínková (1931), Alexandra Kyselová (1972), Irena Dzurková (1960)

Vladimír Hnilička (1929), Milada Chlubná (1928), Helena Hlavsová (1936), Jarmila Pallanová (1919), Marie Jindrová (1949), Anna Chroustovská (1923), Václav Štědrý (1941), Vlasta Mašková (1924)

Ing. Václav Maršík (1928), Štefan Lakatoš (1953), Milada Valentová (1919), Jiří Kolařík (1957), Anežka Beránková (1924), Ludmila Kohoutová (1936), Růžena Marková (1928), Božena Kerberová (1934), Karel Rubner (1941), Renata Stránská (1972)

Jaroslava Malinovská (1936), Marie Musílková (1935), Hedvika Jirásková (1933), Marie Vomelová (1927), Vladislav Orest (1923), Ludmila Novotná (1925), Zdeněk Vencbauer (1949)

Farní knihovna

Dnešní pozvánka je zároveň vzpomínkou na P. Antonína Dudu. V jeho bohaté a pečlivě uspořádané knihovně nechyběla snad žádná z dobrých křesťanských knih, které u nás za uplynulých dvacet pět let vyšly. Mohli jsme si z ní v Rosicích vybrat a do naší farní doplnit vše, co nám dosud chybělo.

Václav Malý: Rozhovory 1993 – 2003

Oto Mádr: V zápasech o Boží věc

Tomáš Halík: Dotkni se ran

Karel Pilík: Není trní bez růže

Vojtěch Kodet: Hledám tvou tvář

Pavel Kuneš: Poznámky starého faráře

Ranní zamyšlení s **Prokopem Siostrzonkem**

Na minutku s **Maxem Kašparů**

Tomáš Špidlík: Bajky o moudré sově

Jaroslav Olšava (P. Moštěk): Jiskry v popelu

Jiří Šindar: Putování po poutních místech Čech, Moravy a Slezska

Marie Svatošová: Tykadlem víry

Simon Biallowons: František – papež z druhého konce světa

Freddy Derwahl: Poslední mnich z Tibhirina

Emil Baumann: Svatý Pavel

Louis de Wohl: Neklidný plamen (život sv. Augustina)

Pierre de Charlevoix: Paraguay v době jezuitských redukci

Guy Gilbert: Ať se ti život povede

Anthony de Mello: Bdělost

Přijďte si vybrat i vy. Knihovna je otevřena v neděli od 8.30 do 9.00 hodin.

J.S.

Vzpomínkové ohlédnutí na otce Antonína Dudu

Nejdůležitější otázky, nad kterými přemýšlíme, nás napadají, až když nám blízká osoba nemůže dát odpověď. Za blízkou osobu lze považovat i toho, s kým se nemusíme denně vidět a vědět o jeho každém kroku, ale toho, s kým se můžeme s plnou důvěrou sdílet. Blízkou osobou je ten, koho tzv. pustíme do svého nitra a jeho názory a postoje přijímáme jako vzor vlastního chování. Takto mi do života postupně vstoupily tři osoby. Pater Josef Tichý, vedoucí skautského oddílu, opat Vít Tajovský pro jeho široké všeobjímající srdce a otec Antonín Duda pro jeho moudrost, opravdovost a lidský přístup.

*31.12.1938 + 31.10.2014

Nutno přiznat, že intenzita našich setkání v poslední době vážla, což s otřepanou omluvou „nebyl čas“ padá s lítostí jen a jen na moji hlavu. Proto, byť jsem byl požádán o několik slov, se nepovažuji za toho, kdo by mohl provést jakési vzpomínkové ohlédnutí, protože nemůže postihnout autentičnost prožitku každého, kdo se s ním setkával.

Otec Antonín léta sloužil ve farnosti v Sedlicích na Kutnohorsku – tam také za totality nejen ubytoval, ale i „zaměstnával tři panáčky“ (výraz používaný Zdenou Kotenovou), kteří neměli souhlas k vykonávání kněžské služby. Dokonce si v Kaňku s jedním z nich, Antonínem II., vyměňoval v neděli službu včetně auta (aby se na to nepřišlo).

Později působil ve Ždírci u Jihlavy a odtud byl v květnu 1990 povolán k duchovní službě do Havlíčkova Brodu. Farnost probudil k životu a k vytvoření společenství. Vzpomínám například na manželská setkání v zákristii kostela, kdy jeho zamyšlení byla něčím novým, co otevíralo obzory poznání. Měl jsem možnost s ním zažívat různé situace. Byl s námi za jedno, když jsme každý po své linii usilovali o opravu a opětovné využívání kostela sv. Vojtěcha. Byl pro mě oporou, když paradoxně já seděl u jeho postele, protože byl nachlazen a já byl v očekávání narození syna Vítka. Nutno dodat, že jsme tak povídali, až jsem málem zmeškal domluvený čas tajné návštěvy v porodnici.

Měl rád les, houbaření i houby jako jídlo, jen tak na kmíně. Těšil se ze setkání se svým spolubratrem Josefem. Jezdil na chatu v lese u Zahrádky nedaleko Ledče nad Sázavou nejen na houby, ale i na exercicie, které tam za minulého režimu pořádal. Byl jsem rád, když se jednou zadařilo a on strávil několik dní v menším společenství u nás na chalupě. Nevím, zda někdo zaznamenal, že jsme občas

odskočili do sklepa, kde se ve studánce chladil soudek piva a bylo to zase jiné a příjemné.

Otec Antonín nejen vládl slovem, ale i písmem. Psal mi v roce 1994 vyjádření, které se povinně přikládalo k žádosti do konkurzu na ředitele charity. Učinil to s takovou lehkostí a humorem jemu vlastním. Cituji: „...z dosud napsaného by se mohlo zdát, že se jedná o kapitolu z kanonizačního procesu...“ V další části „...má samozřejmě také své chyby. Ví o nich, umí je uznat, dovede ztratit svůj postoj, když je jiný lepší...“

Ve stejném roce - tedy 1994 - nám pokřtil syna Jana a o deset let později v kostele u sv. Anny, jako by se zastavil čas, když nám mezi přáteli s Eliškou požehnal k 25. výročí svatby.

P. Duda a opat Tajovský při křtu

Rosice, kam byl přeložen v roce 1994, se staly na tři roky poměrně pravidelným místem setkání při mé cestě ze studií v Hradci Králové. Tam jsem v jeho soukromí více poznal i jeho hospodyni Zdenu Kotenovou, bývalou zdravotní sestru, která také léta učila na zdravotní škole. Nyní přijala místo v Charitním domově ve Staré Boleslavi. O té se otec Antonín svým typickým humorem vyjadřoval: „Nejhorší kombinace pro ženu je zdravotník a učitelka. A já už to snáším 51 let...“ „Nějak si nebe zasloužit musel!“ říká naopak Zdena.

Krajina na Pardubicku neoplývá lesními porosty a tak vzpomínám, jak jsme chtěli udělat otci Antonínovi radost a do Rosic odváželi kus Vysočiny v podobě vánočního stříbrného smrku. Ten jsem potřeboval skácet na chalupě. Podařilo se jej v celé velikosti dopravit, ale aby se dal vztyčit v kostele, musel se zkrátit.

Jeho osobitý humor byl dobrosrdečný a nezapomenutelný. Pokud otec Antonín některými slovy budil zvýšenou pozornost, tak pohotově uváděl vše na pravou míru, jako například, když zahájil svatební obřad slovy – „Vážení pozůstalí“ – hned vysvětlil: „Copak nezůstanou oni (míněno novomanželé) i jejich rodiče nyní sami?“

Po hodině náboženství k dívence Ilonce pravil – „Pozdravuj babičku!“ – dotaz: „Kterou?“ Odpověď: „Obě“. (Osobně znal jen tu jednu, která chodila do kostela.)

A v Rosicích, kde je kostel zasvěcený sv. Václavovi, po nástupu k farníkům promluvil: „Tak po tomhle koberci by nechodila ani kobykla sv. Václava.“ Lid pochopil, učinil sbírku a pořídil nový koberec.

Svým způsobem vyzýval také ke sbírkám vyhlášených biskupem, když po přečtení pastýřského listu prohlásil: „Bez peněz do kostela nelez!“ A před další sbírkou: „Nenoste sem kovové peníze, špatně se počítají a jsou těžké.“

Ze slovníku otce Antonína:

- Dá-li Pán Bůh – jako, že dá ...

A tak otče Antoníne se vzpomínkou a modlitbou Ti za vše děkuji a prosím Tvými slovy:

- Drž nám palce, ať to dobře vyboxujeme,
... a taky se můžete všichni přátelsky poklepat.

Při rozloučení v Pravoníně se láskyplně díval z nebe a jako by říkal,
... teď už musíš sám,
... tak jdu s vděčností za to, že otec Antonín vstoupil i do mého života.

P. Antonín Duda s dětmi přátel

Jiří Vondráček

Doktor Duchoň devadesátníkem

Žijí mezi námi lidé, kteří hodně pamatují. Vždy jsem si jich vážil a rád je poslouchal, zejména v mládí mne přitahovali. Letos 24. ledna dosáhl devadesáti let života JUDr. Miroslav Duchoň.

Poznal jsem jej jako pečlivého notáře, když projednával pozůstalost po mém otci v roce 1968. V roce 1982 jsme se s rodinou přestěhovali do Havlíčkova Brodu, a tak jsem jej vídával v děkanském kostele. Nebylo možné ho přehlédnout, byl vysoký a výrazně zpíval; vždyť jedenáct let dirigoval chrámový sbor. Postupně jsme se blíže seznámili a půjčoval mi knížky, také německé a francouzské časopisy.

Narodil se v Havlíčkově Brodě, chodil zde do gymnázia, na konci války byl nasazen nejdříve na letišti a pak na dráze. Po válce vystudoval práva v Praze a nastoupil vojenskou službu na Slovensku v Malackách, Trenčíně a Trnavě. Vrátil se do Brodu a pracoval zde jako právník ve stavebnictví. Od roku 1966 byl zaměstnán na notářství a setrval tam i několik let v pozdějším důchodu.

Pomáhal nám ve snaze o zachování kostelů v Havlíčkově Brodě, zvláště proti vandalismu mládeže. V roce 1983 jsme si jako lidovci dali do programu, že při jarním úklidu shrabeme listí u sv. Vojtěcha a zařídíme uzavření vchodů kostela pro nepovoláné. Podařilo se nám instalovat dveře na kůr, opatřit přízemní dveře zámky, vyčistit vnitřek od shnilého inventáře, zasklít okna, některé části zdí vyspravit a nahodit. Po těchto úpravách jsme se obrátili ke kostelu sv. Trojice a čistili jej, tam se ještě těsně do sametu podařilo obstarat řezivo na střechu a v nových podmínkách byla vyměněna střecha. Velmi často pan doktor přiložil ruku k dílu a pomáhal, i když členem lidové strany nebyl.

Vzpomínám si, že se nám ještě podařilo instalovat kříž z Horní ulice na nový hřbitov. Ten se totiž válel v kopřivách u sv. Vojtěcha, musel se opravit korpus a pořídit z traverzy břevno. V živé paměti mám, jak pan doktor mezi jinými brigádníky pomáhal vyhazovat zeminu pro zasazení fundamentu. Pomáhali zdejší občané z řad věřících nebo brodských patriotů, i když nebyli organizováni v lidové straně; ta jenom práce zaštitila programem Národní fronty a vykazovala hodiny.

Dr. Duchoň jezdil také na lidovecké zájezdy na poutní místa a živě si vybavuji, jak nad Krnovem na poutním místě Cvilín pomáhal staříckému knězi se dostat na rozhlednu směrem do Polska nebo v Malých Svatoňovicích se dožadoval zevrubnější prohlídky expozice bratří Čapků.

Jeho prostřednictvím jsem se dostal do styku s bratry Jiřím a Danielem Reynkovými a Danielovou manželkou Květou, která s velkou ochotou zapůjčila texty básní Adventu od Bohuslava Reynka. Dr. Duchoň mně pomohl vybrat z této sbírky básně pro přednes Radovanu Lukavskému na staré radnici dne 3.12.1988. Byla to první veřejná prezentace Reynkových a byli jsme za ni pokutováni, poněvadž Reynkovi a bratři Šerých nemohli být v okrese zmiňováni.

Při rozhovoru 23.3.2015 jsem doktoru Duchoňovi řekl, že mi v paměti zůstaly některé glosy: jak se zúčastnil Sjezdu katolíků v roce 1935, kdy po několika stoletích přijel zase do Prahy zástupce papeže kardinál Verdier z Paříže a na Strahovské pláni se shromáždilo na 350 tisíc katolíků; že byl účasten setkání lidovecké novinářky Dr. Heleny Koželuhové, Dr. Bohdana Chudoby a Pavla Tigrida s vysokoškoly před volbami 26.5.1946 a vysokoškoláci skandovali „my Helenku nedáme“; jak jel vlakem a šel pěšky poslední etapu na Velehradskou pouť v roce 1985.

Na první schůzku u Reynkových na podzim 1988 jsem s ním jel autobusem. Když jsme od zastávky přicházeli k zámku, tak uviděl nějakého dědečka s konví vody. Hned mu konev odnesl na zahrádku. A dědeček mně obdivně říkal: „To je moc hodný pan doktor z Brodu, on každému pomůže.“

Doktoru Duchoňovi až ve starším věku bylo umožněno v nových poměrech jezdit do ciziny. Začal toho využívat a navštívil mnoho zemí: několikrát zůstal na delší pobyt ve Francii, kde pomáhal jak v Lurdech, tak i na La Salettě, procestoval Španělsko, poznal život v Kanadě, byl v Turecku a dvakrát navštívil Svatou zemi. Zlákal jsem jednoho učitele zeměpisu a strávili jsme s panem doktorem hezký večer vyprávěním o zážitcích cesty do jižní Francie.

Je členem místní skupiny České křesťanské akademie a pobízí mne, abychom konali přednášky. Dohodli jsme se, že se trochu více zaměříme, ač jako staří laici, podle letošní revue *Universum* na teoretickou fyziku, která vede k interpretacím s určitým přesahem až ke Kantovu výroku: *„Dvě věci naplňují mysl vždy novým a rostoucím obdivem a úctou, hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně“*.

Nyní již pan doktor není tak pohyblivý, ale na dvou posledních přednáškách ČKA byl přítomen, rovněž tak na besedě s historikem Martinem C. Putnou v podkroví U Notáře. Nakonec mé návštěvy mně zdůrazňoval, že v životě dělal také chyby a řada lidí je daleko více hodna vzpomínek než on.

Milan Šulc 26. března 2015

Kurz výroby biblických postaviček

Jistě všichni znáte biblické postavičky, které bývají vystaveny v našem kostele před obětním stolem a téměř každý týden zobrazují scénu z evangelia příslušné neděle. Ty postavičky nejsou ale jako hračka pro malé děti, jak by si někdo myslel. Kdo se zúčastnil kurzu výroby biblických postaviček, mohl poznat, že i pro dospělého věřícího člověka mohou být takovéto postavičky zpestřením a obohacením v duchovním životě.

Kurz výroby biblických postaviček proběhl v naší farnosti ve dnech 20. – 21. března. Sešli jsme se v pátek odpoledne v mateřském centru Zvoneček, které poskytuje pro takovéto činnosti výborné zázemí. Bylo nás asi 20 žen a dívek nejružnějšího věku a jeden chlapec ☺. Z Olomouce přijely dvě lektorky z Českého katolického biblického díla, které tyto kurzy pořádají napříč farnostmi České republiky. Obětavě nám krok po kroku vysvětlovaly výrobu postavičky a ochotně pomáhaly při práci. V sobotu jsme měli ukázkou práce s biblickými postavičkami, zamyšlení s modlitbou i výklad o historii postaviček. (Věřili byste, že biblickým postavičkám je již 50 let? Pocházejí ze Švýcarska.)

Když se na nás přišli podívat naši kněží P. Pavel a P. Damián, nechtěli věřit, že ze všech těch obalených drátů, kousků polystyrenu, látek a kožešin doopravdy vznikne hezká biblická postavička. Ale je to tak. Všichni pilně šili a lepili, a když se postavičkám přidělala hlava a oblékly se do svých šatů, najednou tady byl nádherný anděl, svatý Jan Křtitel, svatý Josef a Panna Maria, Abraháмова manželka Sára, menší i větší děti a další překrásné postavičky.

Někteří si postavičku odnesli domů, jiní ji věnovali farnosti. Každá postavička má v sobě skrytou pečlivost a lásku, s kterou byla vyráběná. Bylo to moc milé setkání. Poděkování patří oběma lektorkám z Olomouce i organizátorkám z řad naší farnosti.

M.R.

Postní duchovní obnova

Na začátku postní doby se uskutečnila v havlíčkobrodské farnosti duchovní obnova manželů pod vedením P. Jiřího Šlégra ze Špindlerova Mlýna. Zúčastnilo se jí asi 15 manželských dvojic. Během tohoto dne byla dvě hodinová setkání, ve kterých jsme se zamýšleli nad slovy Ježíše Krista v tzv. Horském kázání v Matoušově evangeliu 6,1- 18. Odpoledne se P. Šlégr věnoval těm, kteří se s ním chtěli osobně setkat a pohovořit. Večer se v kostele konala adorace a po ní sloužil P. Šlégr mši svatou.

Než se manželé poprvé odhodlají účastnit se takové akce, jako je duchovní obnova, určitě si položí otázku: „K čemu nám to bude prospěšné?“ Ti, kteří už na nějaké duchovní obnově byli, se jí účastní s vědomím: „Chci poznávat, co je ve mě dobré a kde mám rezervy. Chci ve vztahu k Bohu zapracovat, nestačí mi jen jednou týdně chodit na mši sv. a večer se pomodlit, cítím, že potřebuji více. Toužím upevnit svůj vztah s partnerem a společně se zdokonalovat v lásce, toleranci, odpuštění a umění si naslouchat.“ Pokud alespoň něco málo chci ve svém životě změnit, čas strávený na duchovní obnově nebyl zbytečný.

Ráda bych uvedla několik myšlenek, které se mě osobně dotkly. Zamýšleli jsme se, jaký má smysl půst, almužna a modlitba, jaký mají význam v dnešní době a jak mohou být prospěšné pro náš život. Ježíš říká, že máme vejít do své komůrky, zavřít dveře a modlit se.

Abychom si názorně ukázali, jak to Ježíš myslí, dostali jsme papírový domeček, který může znázornit vnitřní komůrku každého z nás. Komůrka je mé srdce. Máme se naučit do svého srdce vstupovat, nechat tam též vstoupit Krista a teprve potom zavřít dveře. Pokládám si otázku, zda mám ve svém srdci takovou komůrku. Jak často do ní vstupuji? Každý den, nebo jen občas? Nenechávám Krista stát přede dveřmi? Nejhorší je se nechat

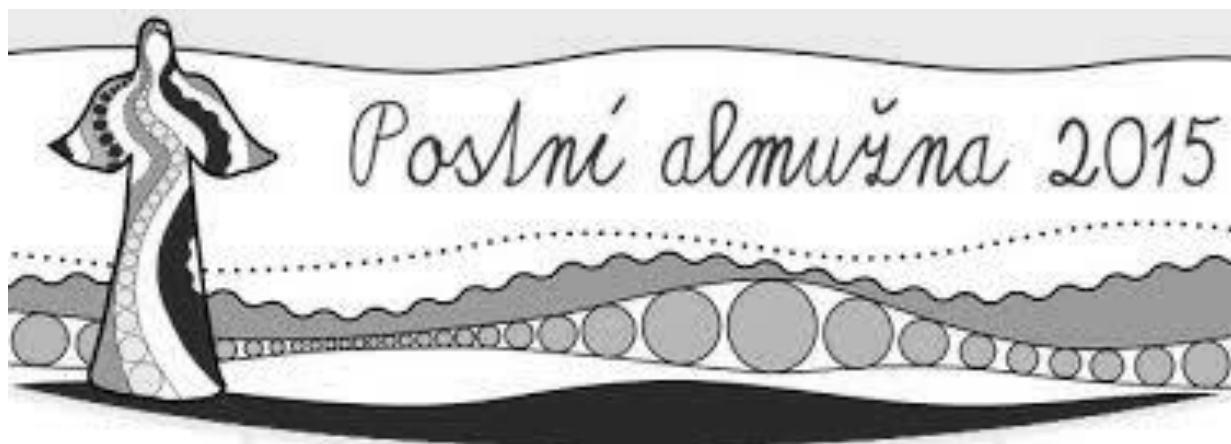
pohltnout starostmi o vše možné i nemožné. Najednou je těch neodkladných činností tolik, nemáme čas a odvahu dveře svého srdce otevřít a vejít. Ale u koho zvítězí odvaha, vstoupí a pozve Boha do svého srdce, nebude zklamaný. Každý by měl mít své místo, kde může být sám, kde ho nic a nikdo nevyrušuje.

Ráda si připomínám slova otce Jiřího, že při modlitbě nezáleží na tom, jak a kolik toho Bohu řeknu. Stačí se schoulit do Jeho náruče a být s ním. V Jeho náruči mohu mlčet, odpočívat, cítit klid, bezpečí a lásku. V modlitbě mi Bůh dává na vědomí, co je pro mě důležité a co ne. V modlitbě mi Bůh řekne, jak se mám postit, aby byl půst pro mě požehnáním. V modlitbě poznám, jaká má být má almužna. Almužna, modlitba a půst jsou propojené, jedná o vztah k sobě samému, k Bohu a k lidem.

Při každé duchovní obnově nám otec Jiří ukazuje krásu žalmů a učí nás je využívat během dne jako modlitbu při práci nebo odpočinku. Krátké úryvky se učíme i hebrejsky. Z této duchovní obnovy mě oslovil Ž 139,24 *Ved' mě, Hospodine, cestou odvěkou*. Hebrejsky zní: *Unechený, Adonaj, bederech ólám*. Každá účast na společné duchovní obnově nás nutí přemýšlet nad naším manželským životem, vyzdvihuje důležitost dávání si najevo, že o toho druhého stojíme. Necháme partnera nahlédnout do svého srdce, do svých radostí, starostí, obav. Vždy si připomínáme, že naše manželství bude fungovat jen tehdy, když na prvním místě bude Kristus a my budeme živeni jeho a naší vzájemnou láskou. Jedině tak můžeme v této době obstát. Celé postní období z této duchovní obnovy můžeme čerpat, vracet se k Ježíšovým slovům, která nás provázela onen sobotní den. Častěji brát do ruky Písmo svaté, zaposlouchat se do Ježíšových slov, která dávají návod jak dobře žít a na co si v životě dát pozor.

Na závěr bych chtěla poděkovat manželům Doležalovým, kteří duchovní obnovu organizovali.

D.B.

A co ty na to, svatá Kateřino...

Římskokatolická farnost v Havlíčkově Brodě má ve své správě čtyři brodské kostely. Zatímco kostel Nanebevzetí Panny Marie a kostel svatého Vojtěcha jsou v relativně dobrém stavu a farnost je využívá k bohoslužbám, kostel svaté Kateřiny a kostel Nejsvětější Trojice využity nejsou a jejich stav je špatný, v případě kostela svaté Kateřiny lze již hovořit o stavu havarijním.

Během února 2015 byl v děkanském kostele věřícím k dispozici formulář s anketou, jejímž cílem bylo zmapovat názor farníků na osud a možné další využití právě těchto dvou chátrajících církevních staveb. Farníci si vyzvedli přes 150 formulářů, vrátilo se 88 vyplněných. Odhad praktikujících katolíků ve farnosti se pohybuje okolo 500, počet obyvatel Havlíčkova Brodu je cca 23 500. Farníci odpověděli na sedm otázek, zajímavé výsledky ve stručnosti předkládáme.

Na otázku, kdo by se měl podílet na opravě kostelů, odpovědělo 87%, že církev a 80%, že město.

68% farníků považuje poničený kostel za špatnou vizitku města, 57% vlastníka nemovitosti.

Shodně 57% farníků vyslovilo názor, že farnost je schopna nalézt využití pro tyto kostely, bohužel u mnoha dotazníků poté chyběl návrh tohoto využití. Z dotazníků vyplývá poměrně velká ochota finanční podpory obnovy kostelů (57%). Ohledně možného využití kostela nejvíce respondentů sympatizuje s vytvořením koncertního sálu (67%) či výstavních prostor (61%). Druhým protipólem byl s 9% návrh na demolici kostela svaté Kateřiny. 59% farníků by souhlasilo s dlouhodobým pronájmem kostelů městu, 54% s převodem kostelů na město. Naopak nikdo z dotázaných nesouhlasí s prodejem fyzické či právnické osobě. Velmi zajímavou částí byl odstavec pro volná sdělení. Odpovědi ale není možné shrnout do tohoto článku. Odkazujeme tedy na materiály, které jsou k dispozici v tištěné podobě v děkanském kostele a na webové stránky zřízené k této problematice.

Dne 12. února měli farníci možnost kostely osobně navštívit a prohlédnout si interiér. Potom 17. března proběhla na farním úřadě prezentace výsledků ankety a diskuze nad touto problematikou.

Zásadní otázka zní: Co dál? Možností je více, pokusíme se je načrtnout:

A) Nechat stávající stav

Řešení je to nejjednodušší, ovšem pouze do doby, než se stav kostelů zhorší natolik, že vlastník dostane od státní památkové péče nařízeno provést alespoň základní údržbu. Chátrající památka navíc bude nadále velmi špatnou vizitkou pro město i farnost.

B) Nabídnout kostely městu k bezúplatnému převodu

V případě zájmu města je to pro farnost jednoduché řešení, jak se zbavit odpovědnosti, a město má daleko více možností, jak kostely renovovat a využít. Toto řešení zvolila například farnost v Pelhřimově. Znamená to ale ztrátu možnosti ovlivnit využití prostor kostelů v budoucnosti.

C) Nabídnout kostely městu k dlouhodobé zápůjčce

V případě zájmu města je nutné počítat s dobou zápůjčky v řádu desítek let. V tomto případě by vlastníkem, který rozhoduje o využití prostor kostelů, zůstala farnost. Otázkou je, zda by město na tuto variantu přistoupilo.

D) Nalézt vlastní využití

Tato možnost je nejzodpovědnější, ale zároveň s ohledem na finanční i lidské zdroje pro farnost nejtěžší. Zásadní je nejen získat prostředky na vlastní opravu, ale i na provoz, aby negeneroval v budoucnosti pro farnost ztrátu.

E) Kombinace uvedených možností

Dále předkládáme několik osobních poznatků a závěrů z ankety a rozhovorů okolo kostelů svaté Kateřiny a Nejsvětější Trojice:

- o kostely je mezi farníky poměrně malý zájem;
- pro bohoslužby farnost kostel svaté Kateřiny nevyužije vůbec, kostel Nejsvětější Trojice omezeně;
- financování opravy těchto kostelů při zachování pouze stávajícího účelu je problematické. Z kostelních sbírek by měly být primárně financovány opravy v děkanském kostele a v kostele svatého Vojtěcha. Prostředky z církevních restitucí k tomuto účelu použít není možné. Prostředky z iROP také ne, peníze pro obnovu městské památkové zóny ano – pouze pro Trojici. Prostředky od veřejnosti s ohledem na medializaci církevních restitucí obtížně. Pro kostel svaté Kateřiny je nabídnut finanční dar od fyzické osoby pouze pro případ, že by zůstal zachován jako kostel. Výše tohoto daru pokryje ale pouze cca třetinu nákladů na opravu střechy.

Určité, zatím vzdálené, světlo na konci tunelu lze zahlédnout.

V případě svaté Kateřiny se jedná o odvážný, nikoli však nereálný záměr, který by znamenal přiblížení se k původnímu určení tohoto špitálního kostela. Záměr počítá s vytvořením centra Oblastní charity Havlíčkův Brod v prostorách kostela. Sídlo by zde mělo ředitelství, charitní ošetrovatelská služba, domácí hospicová péče, centrum osobní asistence a sociálně aktivizační služba pro rodiny s dětmi. V prostoru presbytáře by vznikla kaple a byl by ponechán cenný barokní oltář.

Zřizovatelem Oblastní charity Havlíčkův Brod je Královehradecké biskupství. V současné době využívá oblastní charita pronajaté prostory od města. Více zdroje financování pro adaptaci kostela a též financování provozu jsou v případě této varianty využití daleko pravděpodobnější. Možnost realizace je však podmíněna souhlasným stanoviskem a podporou farnosti, biskupství, charity, města a státní památkové péče. Se záměrem byla seznámena pastorační rada farnosti na svém březnovém jednání. Bude vypracován architektonický návrh dispozice kostela a další podklady pro zjištění proveditelnosti záměru.

V případě kostela Nejsvětější Trojice se s ohledem na menší náročnost stavebních úprav nabízí příležitostné využití k bohoslužbám, církevním i civilním sňatkům, dočasným výstavám, výborná akustika přeje komorním koncertům. Jak již bylo uvedeno, je kostel v městské památkové zóně, je tedy možné na opravy využít dotaci. Otázka je, zda nevstoupit v tomto případě přímo do jednání s městem ohledně dlouhodobé zápůjčky.

Shromážděných podkladů k problematice obnovy brodských kostelů je již mnoho, doporučujeme internetové stránky zivot-kostelum.webnode.cz, na kterých se můžete dozvědět mnohem více.

Faktem zůstává, že v tom nejsme sami. Stejný problém řeší, nebo v blízké budoucnosti bude řešit většina městských farností, a pokud by se záměr adaptace kostela svaté Kateřiny stal realitou, mohl by Havlíčkův Brod být jedním z prvních měst, která tento problém vyřeší pro dlouhou dobu a k prospěchu církve i nevěřících obyvatel města.

Kostel má být centrem života, ne uzavřenou chátrající stavbou. Pokud máte jakýkoli podnět nebo chcete být nápomocni při dalších jednáních, určitě se ozvěte panu vikáři či autorům článku.

Mgr. Vít Vodrážka, MgA. Jiří Jedlička

Česká křesťanská akademie (ČKA)

Krátce po listopadu 1989 vzniklo v Praze občanské sdružení, které navázalo na práci podzemních teologických a filosofických kroužků. U jeho zrodu stálo mnoho významných osobností, jež dnes působí v různých sférách kultury a vědy, v církvích, ve státní správě i na scéně politické. Ty rozhodly o tom, že prvním prezidentem ČKA se stal známý katolický teolog, filosof, obhájce lidských práv a politický vězeň prof. ThDr. Josef Zvěřina. Ten však již v srpnu 1990 zemřel a jeho nástupcem byl zvolen prof. PhDr. Dr. Tomáš Halík, jeden z významných Zvěřinových žáků.

ČKA chce v křesťanském duchu pomáhat rozvoji svobodné české společnosti na poli kultury, politiky a ekonomie. Je to nezávislé sdružení občanů, které je otevřeno nejenom křesťanům všech církví, ale i lidem, kteří cítí odpovědnost za uplatňování křesťanských kulturních a morálních hodnot. Je organizací nestátní, neziskovou a nadstranickou. Žije z členských příspěvků a darů. Ve všech oblastech své činnosti spolupracuje ČKA s řadou zahraničních partnerů.

ČKA má asi 1600 členů sdružených v 70 místních skupinách. Působí v ní různé sekce: teologická, historická, právní, politologicko-ekonomická, přírodovědná a technická, ekologická, uměnovědná, literární, psychoterapeutická, pedagogická, sociálně výchovná a pro česko-německé vztahy. V poslední době se snaží, aby přednášky dávaly dohromady dlouhodobější cykly. Dále pořádá semináře, konference, kolokvia, uměnovědné zájezdy. Koná každoročně Dny Josefa Zvěřiny, které nabízejí otevřený a přátelský prostor pro vnitrocírkevní dialog. Další významnou akcí byly v uplynulých letech otázky česko-německých vztahů. Zvláštní kapitolu v činnosti ČKA tvořilo vydávání knih. Od roku 1990 vydala v několika edičních řadách přes 40 knižních titulů domácích a zahraničních autorů. ČKA dále vydává svůj čtvrtletní časopis *Universe*. V poslední době kolokvia nahrává na *YOU TUBE* a videa rozesílá svým skupinám. Video jsou časově krátká (kolem dvaceti minut), ale výstižná a podávají jádra problému. Např. 18.10.2014 historik Šebek a nejvyšší státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová s názvem 25 let svobody, 11.2.2015 téma Společenskopolitické poselství papeže Františka dle rozhovoru profesorů Tomáše Halíka, Jana Sokola a Jaroslava Šebka a z Knihovny Václava Havla „Já jsem Charlie“ o islámských vraždách z Paříže dne 7. ledna 2015.

Česká křesťanská akademie sídlí v emauzském klášteře v Praze (Vyšehradská 49, 128 00 Praha 2 - tel. 224 917 210, e-mail: cka@omadeg.cz). Každý, kdo má zájem o podrobnější informace, chce přispět radou či pomocí, je vítán.

V Havlíčkově Brodě uspořádala místní skupina ČKA za loňský rok čtyři přednášky. První byla dne 8. ledna 2014 biskupa Václava Malého o pronásledování křesťanů ve světě, kdy jich ročně přichází o život kvůli víře sto tisíc a číslo se nesnižuje. Dne 5. června nás seznámil soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Miloslav Výborný se stavem práva a soudnictví. Dne 28. listopadu jsme besedovali s katolickým knězem z Letohradu P. Václavem Vackem nad jeho knihou *Měl jsem štěstí na lidi* a byl rovněž přítomen autor knihy Josef Beránek. Nejvíce navštívenou byla beseda s Markem Orkou Váchou v neděli 14.12.2014. Jeho vystoupení přilákalo na 130 posluchačů a nebyli zklamáni. Téma znělo: Věda a víra, Darwinova teorie a stvoření podle knihy Genesis. Jako přírodovědec, vedoucí katedry lékařské etiky a kněz, který má znalostí z dobrodružných cest v Jižní Americe a k jižnímu pólu, dovedl přiblížit dosažené výsledky současné vědy a nastínit náš přístup k nim.

Letos byl naším hostem dne 4. února 2015 Mons. Tomáš Holub, sekretář České biskupské konference. Přednáška se zabývala veřejností kontroverzně chápaného tématu církevních restitucí a odluky církví od státu. Splnila svůj úkol informovat věcně a odpovědně o náročném úkolu zajistit ekonomickou samostatnost církví v moderní době. Přednášející prokázal svou kompetenci v ekonomice a důvěryhodně působil svými glosami z duchovního života.

Přednáška docenta ThDr. Pavla Hoška z Evangelické fakulty Karlovy univerzity dne 14. dubna 2015 se konala ve sboru Církve bratrské ve Strážné ulici pod názvem Islám a Evropa. Přítomný host je od loňského ledna zástupcem Tomáše Halíka – viceprezidentem ČKA. Přednášku uspořádaly ekumenické křesťanské církve s místní skupinou ČKA. Přednášející nám podal výklad islámu jako religionista (studuje náboženské skutečnosti a systémy) a seznámil přes čtyřicet posluchačů se stejnou půldenní odbornou konferencí připravenou Evropskou akademií pro demokracii, která proběhla dne 24. února 2015 v Poslanecké sněmovně v Praze, na níž měl hlavní referát. Přednáška vyzněla velmi náročným požadavkem ke křesťanům, aby usilovali o pravé hodnoty a neukolébali se politickým a vojenským řešením, která nemohou nahradit naši dějinnou odpovědnost. Síla těch, kdo pracují na usmíření srdcí a států tím, že odzbrojují svá vlastní srdce od nenávisti a násilí, je jiné povahy než síla zdánlivě mocných.

Milan Šulc 14.4.2015

Stará skautská kronika

Bylo krásné nedělní odpoledne asi uprostřed května L.P. 1947. Slunce se radostně usmívalo na tři postavy ležící na zahradě havlíčkobrodského děkanství. Kdybyste je poslouchali, poznali byste, že rozmlouvají o zdejší katolické mládeži. A při této debatě se zrodil náš oddíl.

Neví se již, zda to byl iniciativní P. František Hájek nebo bratr Josef Červený, tehdy ještě zástupce br. Evžena Štáfla, vedoucího 4. oddílu, či bratr Josef Švec, který navrhl, že brodská katolická mládež by se měla podchytit založením skautského oddílu. Ale je jisté to, že nezůstalo jen při slovech, ale přešlo se k činům.

Nejtěžší úkol, t.j. sehnání klubovny vzal si na starost sám P. Hájek. Pronajal parcelu za Kalvárií od p. profesora P. Šandery na 12 let a od pana Štanglera z Věže opatřil potřebné dřevo na stavbu srubu. Stavba chaty ovšem nebyla lehká. Bylo třeba dřevo převézt, oplotit pozemek, sehnat cement, písek, kámen, cihly a ostatní potřeby ke stavbě. Plány srubu vypracoval pan Ing. Wagner ze Sativy. Stavba byla ztížena tím, že vodu bylo nutno dopravovat až od rybníka z parku. Srub téměř celý vybudovali členové Jednoty čs. Orla v Havl. Brodě. Zednické práce udělal otec P. Hájka. Pracovalo se přes celé prázdniny až do konce září. Po celou tu dobu se o všechno staral, neúnavně pomáhal a ostatní povzbuzoval P. Hájek.

Při slavnostním ohni byla klubovna vysvěcena a odevzdána svému účelu. Bratr Josef Červený, který byl po květnové revoluci vyznamenán junáckým záslužným křížem pro ilegální skautskou činnost během německé okupace, se stal prvním vedoucím oddílu. První schůzka v nové klubovně se konala 12. října 1947.

Takto začíná kronika skautského oddílu BLESK založená před 65 lety na přelomu let 1949-50. Jak je zřejmé již z tohoto krátkého úryvku, jen těžko by oddíl vznikl bez přičinění tehdejšího brodského duchovního P. ThLic. Františka Hájka. Jeho rozsáhlá činnost v Havlíčkově Brodě se po únoru 1948

nelíbila komunistům. A tak byl ustanoven od 1.8.1948 kaplanem v Pardubicích, po roce v Chrasti u Chrudimi, Slatiňanech a 1.8.1950 byl určen správcem farnosti v Poličce.

I po jeho přeložení ale P. Hájk mnozí Broďáci prosili, aby je navštěvoval. Pokud měl čas a vhodné vlakové spojení, přijížděl, i když třeba jen na chvílky. Během jedné z jeho cest do Brodu po Novém roce 1950 ho skauti z Blesku přiměli k návštěvě klubovny, aby se pochlubil, jak ji vybavili - novým totemem, židlemi z břízek a plechovými kamny zaústěnými do krbu. O týden dřív, při vánoční besídce, oddíl dostal novou kroniku. Aniž věděl, že bude zanedlouho na řadu let uvězněn, zapsal do kroniky otec Hájek vzkaz tehdejšími i budoucím členům oddílu. Vzkaz neztratil nic na své aktuálnosti ani nyní po 65 letech:

Kdo hledá lásku Boží v srdci svých bližních, tomu se podaří každé dílo. Kdo však hledá sebe, ten zničí štěstí své i svého bližního.

Nerozhoduje, milý junáku, čím jsi, jaké máš prostředky, záleží jenom na jednom: hledáš-li Boha nebo sebe. Hledáš-li Boha, potom jako Bleskem ozářena bude tvá cesta a přesvědčíš se, že všechno, všechno zmůže láska; vždyť Bůh sám "je Láska".

Hledáš-li však sebe, snad vyroste také tvé dílo, ale potom jako bleskem zasaženo celé shoří.

Ti, kteří začínali na tomto díle a na tomto místě, hledali lásku Boží. Nezapomeň na to, milý junáku, nikdy.

Kéž zůstane toto dílo vždy Pánem Bohem požehnáno.

3.1. LP 1950

S kněžským požehnáním

Dr. František Hájek

Petr Vondráček - Cid
3. oddíl BLESK
www.blesk.skauting.cz

Alžbětina prosba

Pod oknem se na ulici se zuřivým štěkotem rvali dva psi. Rámus se odrážel od bílých zdí domů a zdálo se, jako by se jich městem hnala snad celá smečka, a to řádně divokých. Alžběta se probudila. Chvíli si protírala oči a snažila se si uvědomit, jestli je ráno nebo odpoledne. Ale úhel odrazu slunečních paprsků jí napověděl. Dnes už ráno bylo. „Přece jsem prala a věšela prádlo na dvorku,“ připomněla si, „a vařila jsem rybí polévku.“ Posadila se na lůžku a opatrně pomalu vstávala. Odpolední spánek ji posílil.

„Prádlo už bude suché, půjdu je sundat. Poskládám je do koše, ale někdo mi bude muset pomoci odnést koš do domu. Už nesmím nosit těžké věci,“ přemýšlela. „Zachariáš není doma, má setkání s muži v chrámu. To se určitě zase vrátí až večer. Budu muset požádat služby. Ale co když to uhodnou? Co když jim dojde, proč si chodívám po obědě lehnout, proč nenosím těžké věci? Ještě že ty ranní nevolnosti už pominuly.“ Alžběta se zamračila a pečlivě si upravovala šaty, aby co nejnenápadněji splývaly přes břicho. „Ale ono už to stejně dlouho nepůjde utajit. Budu muset přiznat, že jsem těhotná. Vždyť jsem už v šestém měsíci!“ Jako obvykle, když přemítala o svém stavu, jí vstoupil do tváře ruměnec. „V mém věku! To může být jediné neskonale Boží milosrdenství, že čekám dítě. V mém věku už mívají ženy vnoučata.“ Usmála se a pohládila své nenápadně vystupující břicho.

„Kolik let jsem marně prosila Hospodina, aby se nade mnou slitoval a nenechával mne v tom ostudném postavení neplodné. A nic se nedělo. Kolikrát jsem plakala v chrámě jako kdysi Anna. A teď, když už jsem se vzdala naděje, že budu kojit vlastní dítě, kdy už je lidsky nemožné počít, teď se Bůh zřejmě rozvzpomněl na všechny moje prosby a oběti, na pláč i nářky, a tak mě potěšil. Zachariáš, ach, jak ten se radoval! Ačkoliv po tom zážitku v chrámě oněměl a dosud nemluví, radost číší z každého jeho pohledu. Sblížili jsme se v posledních týdnech, jako za celý život ne. Jsme si tak blízko... Bylo legrační, jak mi můj důstojný manžel, kněz Zachariáš, beze slov přehrával své setkání s andělem. Samozřejmě, neporozuměla jsem všemu, ale vnímala jsem jeho nadšení, jeho bázeň před Hospodinem, jeho vděčnost, s jakou přijal zprávu o tom, že čekáme dítě...“

Alžběta se vydala na dvůr sundat suché prádlo ze šňůr. Rozhodla se, že ještě nikoho o pomoc žádat nebude. Energickými pohyby skládala vyprané prádlo na hromadu do velkého koše. Když měla všechno v koši, vybrala jen několik horních kousků a nesla je do domu. Tam je uložila a zase se vrátila. Po troškách odnosila celý obsah koše. „Nikdo nepostřehl, jak jsem si poradila s tím těžkým nákladem,“ uvědomila si potěšeně. Usedla na nízkou stoličku v kuchyni, aby si

odpočinula, a se zalíbením hladila velkou rezavou kočku, která se jí stulila do klína.

Zachariáš stále nemluví, je němý. Od toho dne, kdy měl službu v chrámu, nedokázal promluvit ani slovíčko. Náhle Alžbětu napadlo: „Třeba Bůh nechce, aby se to vědělo! Třeba právě proto Zachariáš oněměl. A možná také proto se i já obávám někomu povědět o svém štěstí.“ Kočce se mazlení líbilo a hlasitě předla. Pro Alžbětu to byla vítaná záminka, proč zůstat chvíli sedět. Nevypadalo to vůbec jako odpočinek, ale jen jako malá, příjemná chvíle s domácím mazlíčkem. „Ach, Bože, kéž bych tu měla někoho blízkého. Někoho, komu bych se mohla bez obav svěřit. Kdo by rozuměl mým obavám i mému štěstí. Tak ráda bych si promluvila s někým, kdo také poznal předivné jednání Všemohoucího. Kéž bys mi tak někoho mohl poslat.“ Povzdychla si a sundala kočku na zem.

Blíží se večer, bude třeba zalít květiny a připravit něco k večeři. Zachariáš se jistě vrátí unavený a bude chtít něco sníst. A sama už také začínala pociťovat hlad. „Je tam chleba a sýr. Přinesu ze zahrady nějakou zeleninu, a až služky podojí, bude i čerstvé mléko.“ Zamířila k zahradě, cestou vzala košík a s rozmyslem vybrala z police konev na zalévání. Tu menší. Nabrala vodu a vyšla do slunečních paprsků.

Květiny byly vždycky její láskou. Vysadila je do velkých hliněných nádob a zdobily dvorek i malou zahrádku. Bujně kvetoucí růže ji vždy naplňovaly vděčností, protože květy k ní mluvily jasnou řečí: Hospodin jí žehná. Nebylo jí zatěžko zalévat, zastříhovat, hnojit a ošetřovat, když třeba chytly mšice. Také dnes ji pohled na rozkvetlou barevnou nádheru rozveselil. Opatrně zaštipovala odkvetlé květy, zalévala, utrhla nějaký ten suchý list a těšila se pohledem na nové poupátko, které nalezla. Právě objevila několik nových poupat na větvičce růžového keře, jichž si až dosud vůbec nepovšimla. Najednou se Alžbětě zdálo, že ji někdo volá. Zamračila se, protože právě nyní si nepřála být nikým rušena. Neozývala se. „Třeba si budou služby myslet, že jsem šla někam pryč,“ napadla ji výmluva. Ale volání neustávalo. Už rozeznávala hlas své starší služebné.

Blížil se a zněl – no skutečně – zněl neobvykle nadšeně a radostně. Alžběta vyhlédla zpoza keře a zavolala: „Tady jsem! Copak se děje?“

„Paní! Pojd' honem domů,“ volala starší služka, „máme návštěvu!“ „Koho?“ lekla se Alžběta, protože si skutečně neuměla představit, kdo by ji v tomto čase mohl navštěvovat. Některá ze sousedek? To těžko. A příbuzní? Všichni žijí dost daleko, až dole v nížině, proč by teď někdo a tak najednou? „Tak kdo to přišel?“ vyptávala se už trochu netrpělivě Alžběta. „Však uvidíš, určitě budeš mít radost,“ škádlila ji starší služka a odebrala své paní košík s uštípanými odkvetlými květy z růžového keře. Alžběta si v rychlosti upravila účes a chvátala do domu. Tonula ve zmatku svých vlastních pocitů. Těší se na neznámou návštěvu nebo se jí spíše obává? Sama nevěděla. Spěchala možná příliš rychle a celá zadýchaná stanula za zahradní brankou u vstupu do dvora. Tam ve stínu podloubí stála zády k ní drobná ženská postava. Alžběta zavrávala, až se musela opřít o veřeje branky. Najednou nemohla popadnout dech a mimoděk se chytila za břicho. Připadalo jí najednou nějak velké a těžké. Vtom se k ní postava obrátila čelem a sňala šátek, kterým si kryla vlasy před úporným slunečním žářem. Ale vždyť to je Marie! Přišla k ní Marie...

Alžběta stále nemohla popadnout dech. Stála v brance a hleděla vstříc Marii, své mladinké příbuzné, kterou milovala jako dceru. Marie popošla o několik krůčků blíž k Alžbětě a pozdravila ji. V tu chvíli Alžběta zažila, jak miminko v jejím těle provedlo svůj první kotrmelec. Překvapeně se dívala Marii do obličeje, držela se oběma rukama za břicho a cítila, jako by po ní od hlavy až k patám stékal příjemně teplý, hustý med. Upřeně hleděla do Mariiných očí a její ústa promlouvala věty, kterým sama naslouchala v údivu: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod tvého lůna! Jak je to možné, že ke mně přišla matka mého Pána? Sotva jsem uslyšela tvůj pozdrav, moje dítě se poprvé pohnulo. A ty jsi blahoslavená, protože co ti Pán řekl, to i naplní.“

Alžběta si připadala vyděšená a zároveň podivně slavnostně naladěná. Nemohla spustit oči z Marie, která se k ní blížila a pronášela slova, znějící velebně jako nějaký velký chvalozpěv. Když domluvila, obě cítily, jako by ovzduší kolem nich bylo přímo nabito elektřinou. Chvíli ještě bez hnutí stály v odlescích zapadajícího slunce a pak si beze slov padly do náručí.

Převzato z knihy Hany Pinknerové: Nebiblické příběhy, (Karmelitánské nakladatelství 2010)

NOC KOSTELŮ

Žádná tma pro tebe není temná:

jako den svítí, temnota je jako světlo

29.05.15

ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

V dopoledních hodinách budou komentované prohlídky kostela pro děti ZŠ.

- 16:00 Otevření kostela
- 18:00 Mše svatá
- 18:50 Zvonění zvonů
- 18:55 Slavnostní zahájení,
Mgr. P. Hroznata Adamec, O.Praem., Ing. Čechek Jůzl
- 19:00 Vystoupení smyčcového souboru ZUŠ J.V. Stamice
- 19:40 Řád Německých rytířů a Havlíčkův Brod,
Mgr. Aleš Knápek Muzeum Vysočiny Havlíčkův Brod
- 20:15 Chrámový sbor, varhanní doprovod Pavel Galló a
Jiří Kletečka, Marie Čelanská - zpěv
- 20:45 Mnoho vůní Kadidla, Bc. Jana Dománková
- 21:15 Vystoupení hudební skupiny Výbuch
- 22:00 Varhanní koncert p. Petr Žák
- 23:00 Tichá modlitba
- 23:30 Uzavření kostela.

Doprovodný program:

Liturgická roucha a předměty - sakristie kostela
Výstava: Poselství křesťanských svátků
Velikonoční tradice a zvyky.
Videosmyčka - za života farnosti.
Osobní tichá modlitba se svíci - boční kapele.

Věž kostela Nanebevzetí Panny Marie

21:00 - 23:00 Komentované prohlídky věže s průvodcem

Kostel svaté Kateřiny.

- 16:00 Otevření kostela
- 16:30 Komentovaná prohlídka kostela Mgr. Jaroslav Staněk
- 18:00 Prezentace ankety o možnosti využití kostela
sv. Kateřiny a Nejsvětější Trojice.
- 19:00 Uzavření kostela

Kostel Nejsvětější Trojice

- 16:00 Otevření kostela, možnost prohlídky.
- 19:00 Uzavření kostela

Info: 721 023 769

www.farnosthb.cz

RKC

KS

Program v nemocniční kapli

Otevřeno od 18:00 do 19:30 hod.

během prohlídky budou znít písně chval
a čtení z písma.

Program zajišťuje sbor Křesťanské společenství.

Info: 776 592 319

www.kshb.snadno.eu

18:00 zahájení kdy se rozezvučí zvon kostela.

18:15 vystoupení dětí ze ZŠ v Habrech

18:45 tanec od Galilejského jezera

19:00 promítání film Jan Hus z produkce
České televize (premiéru filmu).

21:00 host z vedení havlíčkobrodské radnice

22:00 možnost rozhovoru s duchovním
a to i v soukromí.

23:00 večer zakončen modlitbou z Teze.

Během celého večera bude připravena zábava pro děti. Pro všechny bude fungovat bufet v garáži na přilehlé faře a za dobrovolný poplatek si mohou návštěvníci zakoupit drobnosti z bazárku, který je při vstupu do kostela.
Těšíme se na vaši návštěvu!!!

Info: 728 120 303

ccshhb.webnode.cz

HUSŮV SBOR

Prohlídka prostor modlitebny a představení činnosti sboru Církve bratrské od 16:00 do 23:00

16:00 soutěže pro děti o ceny, workshopy
OBČERSTVENÍ

18:00 dětské divadelní představení „JONÁŠ“
vyhlášení soutěží
hudební těleso (dětský klub Mravenci)

19:00 GRILOVÁNÍ, prohlídky

20:30 promítání filmu „NEBE EXISTUJE“
Skutečný příběh otce, jenž musí nalézt odvahu
a víru, aby se se světem podělil o synův
výjimečný zážitek, který mu změnil život.
diskuse k filmu

23:00 UZAVŘENÍ MODLITEBNY

Info: 777 835 038

www.cbhb.cz

CÍRKEV BRATRSKÁ

Farní tábor v Jeníkově

Od 15. do 22. srpna

Přihlášky a bližší informace u
Mirky Doležalové (+420 724 586 923)

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.